

ZREO PRIKAZ POTRAGE ZA ISTINSKIM VRIJEDNOSTIMA U KONZUMERISTIČKOM SVIJETU

Gradsko kazalište lutaka Split: Ivana Vuković, *Alo, to sam ja*, red. Ivan Plazibat

Kazalište.hr <https://www.kazaliste.hr/index.php?p=article&id=3260>

18. travnja 2023.

Gledatelji Gradskog kazališta lutaka Split od prošle su jeseni, a i na Festivalu Mali Marulić, imali priliku uživati u predstavi *Alo, to sam ja* prema tekstu Ivane Vuković, u režiji Ivana Plazibata. Poklič koji stoji iza naslova mogao bi se označiti kao krik djeteta koje želi ostati vidljivo u svijetu koji olako postaje zaslijepljen materijalnim vrijednostima. Drama jednog dječjeg igrališta time postaje metafora društva koje se, uz širom otvorene oči, ali i srce – može oduprijeti izazovu promatranja ljudi zbog onoga što nose na sebi – umjesto u sebi.

U vrlo jednostavnoj i pročišćenoj scenografiji Tine Vukasović, na kojoj dominira tamna boja kulisa, svjetleće linije i pult sa sportskim odličjima pojavljuju se živopisni likovi – djeca sa školskog igrališta: Nika Petrović kao Dunja, Anja Ostojić kao Mica, Alin Antunović kao Lina, Andrea Majica kao Dea, Franjo Đaković kao Frano, Justina Vojaković-Fingler kao Tina i Stipe Gugić kao Aaron, dok se Sanja Vidan pojavljuje kao umirujući Glas učiteljice. Ta živahna i toliko lako zamisliva skupina djece u šarenim trenirkama (odlično kostimografsko rješenje Sonje Obradović) bavi se treniranjem za štafetu. Kao voditeljica skupine svojom se marljivošću i sportskim talentom ističe Dunja. Međutim, to je ne izdvaja kao nametnuti autoritet – ona je timski igrač, uvijek spremna najviše *potegnuti*.

Grupna se dinamika stubokom mijenja dolaskom Aarona (Stipe Gugić), novog učenika koji u uigran kolektiv ušetava kao filmska zvijezda. Međutim, njega među djecom ne uzdiže sportska vještina – nego dotad neviđena oprema. Super-moć, u šarmantnom slengu Ivane Vuković nazvana BAJA3000gkIX tenisicama, odjednom Aarona gura naprijed kao sjajnu novu igračku. Novi je dječak neobičan miks između arogantne face i nekoga kome silno želite da se uklopi u novu sredinu. Društvo odjednom potpunim zaokretom praktički postavlja Aarona kao vođu, potpuno izguravši Dunju – jedini glas razuma, koja primjećuje da Aaron nema ni dovoljno talenta a ni treninga da svojim prisustvom pomogne timu. Ostali to, međutim, shvaćaju kao ljubomoru i izoliraju djevojčicu koja, očekivano, svom (ne)sportskom suparniku želi nestanak čarobnih tenisica zbog kojih je izgubila mjesto među prijateljima.

Sebične želje obit će se o glavu i Aaronu i Dunji. Završni treninzi za štafetu otkrit će da netko s majicom na kojoj piše *Team Aaron* ne može povući kolektiv, a Dunja će morati pokušati vratiti povjerenje narušeno u trenutku kad je ispala lažljivica i potencijalna kradljivica. Zajednički cilj – a to je dobar nastup na natjecanju, od djece čini bolje ljude – Dunja pokazuje senzibilitet za Aaronove poteškoće, a on shvaća potrebu za pripadanjem – pripadanjem koje se ne može kupiti.

Posebno su uspješni aspekti ove predstave scenski pokret i režija. Publika je primijetila da nastup svih glumaca, prepun trčanja, sportskih aktivnosti i gotovo akrobatskih pokreta zahtijeva izuzetan angažman i odličnu formu. Scenski pokret na trenutke od glumaca čini pokretnu scenografiju i svaku scenu čini izuzetno živom. Članovi ansambla koji dišu kao jedan savršeno su pokazali da se u kolektivnoj igri pojedinac, pogotovo na krilima dobre režije, neće izgubiti u gomili. Ako se i zaboravi ime lika, publici će se sigurno u sjećanje urezati „onaj duhoviti dugokosi“, „ona smiješna koja se ulijenila“, „ona koja želi pobijediti“. Aaron i Dunja, iako su krajnje točke jedne dužine, ipak ne moraju funkcionirati kao antipodi. Na kraju krajeva, oboje se vode onim što posebno odlikuje djecu čijem je uzrastu predstava namijenjena – žele biti dio grupe.

Vrlo jasan i čist redateljski potpis Ivana Plazibata vidljiv je i u ovoj predstavi. Nema pretjeranih i afektiranih emocija, nema pretrpanosti i zagušenosti scena, nema nametanja pouke koju bi najmlađi gledatelji mogli shvatiti kao patroniziranje. Njegova rješenja dopustila su logičan razvoj likova, s njihovim manama i nesavršenostima, ali i s voljom da se mijenjaju zbog opće dobrobiti. Samim time do one najvažnije, najmlađe publike, dopire poruka da nema toga predmeta koji može zamijeniti prijatelja, što je u vremenu opće dekadencije najljepše što dijete može naučiti.

Uspješnost ove predstave dokazuju i tri nagrade na 16. festivalu hrvatske drame za djecu Mali Marulić. Ivanu Plazibatu pripala je nagrada za najbolju režiju, Stipi Gugiću za najboljeg glumca, a ansamblu splitskog Gradskog kazališta lutaka nagrada za najbolji ansambl festivala. Vrijedi posebno pohvaliti mladog glumca Stipu Gugića koji se uspješno othrvao izazovu da otkliže u Aaronovu superiornu karikaturalnost, omogućivši da se lik razvija na zahtjevnoj liniji uspon – pad – uspon. Time je postao bitan predstavnik ideje da dječja samosvijest, poštenje i sloga mogu graditi svijet koji će čvrsto stajati na temeljima istinskih vrijednosti.

© *Magdalena Mrčela, KAZALIŠTE.hr, 18. travnja 2023.*